

Jarínček pade v globočino ter izgubljen bode, ker ne zna plavati. — Mirko, videč, v kakej opasnosti (nevarnosti) je njega sovražnik, prime za veslo in se požene k bregu. A jedva začne veslati, kar se učesne veja ter Jarínček izgíne v vodo, katera se nad njim zgerne.

V tem hipu je bil tudi Mirko z ládijco tamkaj. Dobro je znal plavati in zatorej skoči v globoko vodo ter nesrečnega šaljívca izléče z veliko težavo na suho. Tékar (še le) zdaj opazi, da je daleč od dóma. Kako je sem prišel, nij hotel vprašati, ker je bilo uže tema. Naglo je domóv odveslal.

Ribič in njegova žena sta sina pogrešila tékar tedaj, kadar sta ga ugledala, ko je vozil metlarjevega sina, vsega mokrega in ustrašenega. Jarínček je skoraj okreval. Sè solzami v očéh je pripovedoval Mirku, da je ládijco on odvezal in spustil po vodi, a to samo v šali. Vendar mu vest nij dala mirú, da bi ne bil šel gledat za Mirkom, ali še spi. Ko je nekaj časa hodil o bregu, videl je ládijco, obstavšo pri otoci. Da bi Mirka zbudil ter ob enem tudi ustrašil, pobral je velik kamen, hotèč ga v vodo zagnati, a v tem hipu mu je izpodderznilo; — padel je ter na veji bližnjega drevesa obvisel. Veja se ulomi, Jarínček se vgrézne v vódo, kjer bi izvestno (gotovo) bil utonil, da ga Mirko nij otél.

„Oprósti, blagi Mirko!“ poprosi Jarínček, podavši mu roko. „Od sih dob te nikoli nehčem žaliti, niti nagajal ti ne bodem.“

„Vse ti rad oprostím, samo nekaj me žáli, ker si me zbudil iz tako lepih sanj. Zdelo se mi je, da sem bil kraljevič, ter baš pokladali so mi kraljev vénec na glávo, ko si me predramil z groznim vpitjem.“

„Sin!“ prekíne mu oča besedo, „izpódi si kraljévske misli iz glave; denes si prejel najlepši vénec, kateri krasotí človeka vse življenje; to je vénec lepega dejánja. Ta je najlepši vénec na tem svetu. Svojemu sovražniku si dobro storil, otél si mu življenje!“

Poslovenil A. M.

Medved in lisica.

(Basen.)

Bilo je lep zimsk dan. Lisica je ribiču ukradla rib ter se gostila na jézerskem brégu. Tam jo sreča medved. Prijazno pozdráveljši reče: „strijna lisica! od kod in kako dobivate tako lepe ribe zdaj, ko led pokriva vso vodo?“ Zvita lisica mu odgovori: „tega vas lahko naučim, strije medved! Na ribnjaku naredim skožnjo v led; tja vtaknem rep, da se ribe nanj nalové. A čakati je treba dolgo in mirno, da se dobro nastavijo. Čím bolj me šéipljó, tem več jih dobodem. Ko se uže dobro zagrizó, skočim berzo po konci, potegnem naglo rep iz vode in ž njim veržem ribe na led. Tako je lovim, in dobre so!“

Neumni medved verjame lisici. Še tist dan naredí na jezeru skožnjo v led ter vtakne vanjo rep, ki mu je bil tedaj še tako dolg, da se je za njim vlékel. Mirno in tiho sedé čaka, kaj bode. Mraz ga je začelo biti, a smijal se je ter mislil: dobra bode večerja. Čakáje in čakáje napósled méni, da je uže dosti rib ujetih, ter naglo poskoči, da bi je potegnil iz vode. A gorjé! Primerzli konec repa mu ostane v ledu. Od tistih dob ima medved samo kratek kos, a ne celega repa. — Lisica ga je gledala, smijala se in zbežala.

F. Rup.